

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2019 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Krzaczyńska-Sobczak

Protokolant: sekr. sądowy A. K.

Prokurator: xxx

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 marca 2019 roku,

sprawy **A. O.**, c. M. i W. z domu M. ur. (...) w P.

oskarżonej o to, że:

w dniu 17.07.2018 r. około godziny 12:20 na oznakowanym przejściu dla pieszych przy ulicy (...), skrzyżowanie z ulicą (...) (...) w P., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki C. (...) numer rejestracyjny (...) nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że jadąc lewym pasem ulicy (...) w kierunku ulicy (...), w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności, omijając autobus komunikacji miejskiej, który zatrzymał się przed przejściem dla pieszych, na prawym pasie ruchu tej samej jezdni, nie udzieliła pierwszeństwa znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych przechodzącej przez jezdnię z prawej na lewą stronę pieszej A. K., doprowadzając do jej potrącenia, czym nieumyślnie spowodowała obrażenia ciała u A. K. w postaci: złamania kości krzyżowej, złamania talerza biodrowego po stronie lewej, złamania obu gałęzi kości łonowej prawej i gałęzi górnej kości łonowej lewej, złamania mostka i ogólnych potłuczeń ciała

tj. o czyn z art. 177 § 1 kk

orzeka:

1. oskarżoną **A. O.** uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 1 kk wymierza jej karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 1 (jednego) roku;
3. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonej karę grzywny w ilości 100 (stu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych;
4. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżoną do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co 6 (sześć) miesięcy;
5. na podstawie art. 46 § 2 kk zobowiązuje oskarżoną do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A. K. kwoty 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem napłaty;
6. zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 147,84 (sto czterdzieści siedem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) złotych tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 220 (dwieście dwadzieścia) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Ograniczenie uzasadnienia na podstawie art. 424 § 3 kpk.

A. O. stała pod zarzutem popełnienia czynu polegającego na tym, że w dniu 17 lipca 2018 roku, około godziny 12:20, na oznakowanym przejściu dla pieszych przy ulicy (...), skrzyżowanie z ulicą (...) w P., kierując samochodem osobowym marki C. (...), numer rejestracyjny (...), nieumyślnie naruszyła zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez to, że jadąc lewym pasem ulicy (...) w kierunku ulicy (...), w wyniku niezachowania szczególnej ostrożności, omijając autobus komunikacji miejskiej, który zatrzymał się, przed przejściem dla pieszych na prawym pasie ruchu tej samej jezdni, nie udzieliła pierwszeństwa znajdującej się na oznakowanym przejściu dla pieszych przechodzącej przez jezdnię z prawej na lewą stronę pieszej A. K., doprowadzając do jej potrącenia, czym nieumyślnie spowodowała obrażenia ciała u A. K. w postaci: złamania kości krzyżowej, złamania talerza biodrowego po stronie lewej, złamania obu gałęzi kości łonowej prawej i gałęzi górnej kości łonowej lewej, złamania mostka i ogólnych potłuczeń ciała, to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk.

A. O. ma 54 lata, legitymuje się średnim wykształceniem, z zawodu jest sprzedawcą. Oskarżona jest mężatką, nie ma nikogo na utrzymaniu. W/w dotychczas prowadziła działalność gospodarczą w postaci sklepu, którą zawiesiła, obecnie pozostaje na utrzymaniu męża.

Dowód: dane osobo poznawcze k.- 60 odwr.

Oskarżona nie była dotychczas karana.

Dowód: dane o karalności k.- 55

Analiza zgromadzonego materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej, wyjaśnień oskarżonej, dokumentacji wykonanej po zdarzeniu w postaci protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, protokołu oględzin pojazdu, protokołu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym, opinii biegłego z zakresu chirurgii na okoliczność obrażeń doznanych przez A. K. wskutek wypadku, pozwolił na przypisanie oskarżonej zarzuconego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 1 kk.

Istota czynu określonego w art. 177 kk od strony przedmiotowej polega na naruszeniu zgeneralizowanych reguł ostrożnego postępowania z określonymi dobrami i spowodowanie w wyniku tego określonej szkody. Chodzi o przekroczenie obiektywnych reguł postępowania z danym dobrem przez podmiot zdolny zachować wymaganą w danej dziedzinie ostrożność. Przystępstwo wypadku w komunikacji zachodzi wówczas gdy wymienione w art. 177 § 1 lub § 2 kk skutki zostaną spowodowane w wyniku naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. W pełni podzielić należy stanowisko SN, że w każdej sprawie dotyczącej wypadku komunikacyjnego sąd powinien bacznie rozważyć czy istnieje związek przyczynowy pomiędzy stwierdzonym naruszeniem przepisów a przedmiotowym zdarzeniem drogowym. Związek ten nie może być rozumiany jako jedynie czasowe lub miejscowe następstwo zdarzeń, ale jako następstwo rzeczowe skutku w postaci wypadku drogowego, z poprzedzającym go naruszeniem przez oskarżonego przepisów o ruchu drogowym (vide wyrok SN z dnia 04. 11. 1998 rok, sygn. V KKN 303/97, OSNKW 1998/11-12/50). Spowodowanie skutku – jak podkreślił SN – może być tylko wtedy obiektywnie przypisane sprawcy gdy urzeczywistnia w nim niebezpieczeństwo, któremu zapobiec miałyby przestrzeganie naruszonego obowiązku ostrożności (vide wyrok SN z dnia 08. 03. 2000 rok, sygn. III KKN 231/93, OSNKW 2000/5-6/45).

O ile samo spowodowanie wypadku jest zawsze nieumyślne o tyle naruszenie przez sprawcę zasad bezpieczeństwa ruchu może mieć charakter umyślny (gdy sprawca te zasady narusza świadomie, chcąc tego lub na to się godząc) lub nieumyślny (gdy sprawca narusza zasady ruchu nieświadomie, bezwiednie, nie zdając sobie z tego sprawy). O umyślnym naruszeniu reguł bezpieczeństwa można mówić gdy sprawca kieruje pojazdem w stanie nietrzeźwości, świadomie przekracza dozwoloną w danym miejscu prędkość, nienależycie obserwuje drogę oraz nie zachowuje

ostrożności przy omijaniu, prowadzi pojazd z niedozwoloną prędkością w miejscu w którym ustawiony jest znak ostrzegający o niebezpiecznym zakręcie.

Odnosząc powyższe do realiów przedmiotowej sprawy, skonstatować należy, że A. O. swoim zachowaniem wypełniła znamiona art. 177 § 1 kk. Oskarżona poruszając się z prędkością około 30- 40 km/h swoim samochodem marki C. (...) niewłaściwie oceniła sytuację drogową, jak sama przyznała, nie spodziewając się, że zza pojazdu komunikacji miejskiej może wyjść piesza i mimo podjętego manewru obronnego hamowania i odbicia w lewo celem uniknięcia potrącenia, uderzyła w znajdującą się na przejściu dla pieszych pokrzywdzoną A. K.. Nie bez znaczenia dla zachowania oskarżonej ma fakt, że przed zdarzeniem jechała na przykrą dla niej uroczystość, a mianowicie pogrzeb koleżanki.

Sąd uznał oskarżoną za winną popełniania zarzucanego jej czynu, bowiem nie zachodzi żadna z okoliczności wyłączających jej winę w rozumieniu przepisów kodeksu karnego.

Wymierzając karę oskarżonej sąd uwzględnił na jej korzyść dotychczasową niekaralność. Dla 54 –letniej oskarżonej jest to pierwszy konflikt z prawem. Brak jakichkolwiek sygnałów o naruszaniu przez nią porządku prawnego. Okolicznością przemawiająca na korzyść A. O. jest również jej postawa po zaistnieniu zdarzenia będącego przedmiotem osądu, a wyrażająca się min. przyznaniem do zarzucanego jej czynu, niekwestionowania swojej winy i sprawstwa od samego początku postępowania, złożeniem szczerych wyjaśnień, zgodnych z rzeczowym materiałem dowodowym i zeznaniami pokrzywdzonej. W kontekście powyższego nie można tracić z pola widzenia przeproszenia przez A. O. pokrzywdzonej za zaistniałe zdarzenie, wyrażenie żalu i skruchy z powodu tego co się stało i przyjęcie tych przeprosin przez A. K..

Mając na uwadze powyższe, a także zważając, aby kara był współmierna do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu oraz, aby realizowała cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonej, a także potrzeby w zakresie prewencji ogólnej, sąd wymierzył oskarżonej za czyn wyczerpujący dyspozycję art. 177 § 1 kk karę czterech miesięcy pozbawiania wolności. Sąd zastosował wobec A. O. instytucję warunkowego zawieszenia kary. W tym miejscu zwrócić należy uwagę, że podstawową przesłanką stosowania warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary, jest przekonanie sądu, że takie orzeczenie kary jest wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary , a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Stawiając prognozę kryminologiczną sąd bierze pod uwagę możliwość oddziaływania na skazanego w okresie próby. Przekonanie sądu o tym, że orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczająca dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, ma być oparte przede wszystkim na postawie sprawcy, jego właściwościach i warunkach osobistych, dotychczasowym sposobie życia, oraz zachowaniu się po popełnieniu przestępstwa (wyrok SA w Katowicach z 10 lutego 2000 r., II Aka 5/2000,OSA 20001/1/1). Odnosząc powyższe rozważania do realiów niniejszej sprawy, w ocenie sądu, zaistniały podstawy do zastosowania wobec A. O. instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności. Przedmiotowa sprawa jest pierwszym konfliktem z prawem 54- letniej oskarżonej. W kontekście realiów przedmiotowej sprawy nie można tracić pola widzenia faktu jej dotychczasowej niekaralności, ocenionej w kontekście wieku, a także charakteru zarzucanego mu czynu. W tym stanie rzecz, sąd na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 kk zastosował wobec oskarżonej instytucję warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący jeden rok. Podkreślić w tym miejscu wyraźnie również należy, że instytucja zawieszenia kary pozbawienia wolności nie oznacza bezkarności sprawcy, wręcz przeciwnie, bowiem obok elementu dobrodziejstwa stanowi bardzo ważny element motywujący do unikania zachowań sprzecznych z prawem, służy tym samym kształtowaniu prawidłowej postawy u oskarżonej. Oskarżona musi mieć świadomość, iż zachowania sprzeczne z prawem, w zależności od ciężaru gatunkowego, mogą skutkować obligatoryjnym bądź fakultatywnym zarządzeniem wykonania orzeczonej kary. Tylko od samego oskarżonej zależy jak wykorzysta ona okres próby i jak będzie on przebiegał. Na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył A. O. karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 złotych. Na podstawie art. 72 § 1 pkt. 1 kk sąd zobowiązał oskarżoną do pisemnego informowania sądu o przebiegu okresu próby co sześć miesięcy licząc od uprawomocnienia się wyroku.

W oparciu o brzmienie art. 46 § 2 kk sąd zobowiązał oskarżoną do zapłaty na rzecz pokrzywdzonej A. K. kwoty 1000 złotych tytułem nawiazki. Sąd orzekł o zobowiązaniu oskarżonej do zapłaty nawiazki, której wysokość określił na

kwotę 1000 złotych kierując się przede wszystkim faktem, że obecnie nie zostało zakończone postępowanie przed ubezpieczycielem oraz faktem, że A. K. nie jest w stanie sprecyzować kwoty poniesionych dotychczas wydatków pozostających w bezpośrednim związku z zaistniałym zdarzeniem drogowym. Orzeczone wobec oskarżonej kary, w ocenie sądu nie noszą cech nadmiernej surowości czy łagodności, stanowią wymierną dolegliwość odpowiadającą stopniowi społecznej szkodliwości czynu i winy.

W tym miejscu odnieść się jeszcze należy do nieorzekania przez sąd środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych wobec A. O.. W świetle art. 42 § 1 kk, przesłankami fakultatywnego orzekania zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju są: skazanie osoby uczestniczącej w ruchu za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz ustalenie, że prowadzenie pojazdów przez skazanego zagraża bezpieczeństwu w komunikacji. Ta ostatnia przesłanka ma charakter relatywny, na co wskazuje zwrot "w szczególności". Ma ona jedynie wskazywać sądowi, że w takich wypadkach istnieje szczególna potrzeba orzeczenia fakultatywnego zakazu prowadzenia pojazdów (por. Komentarz do art. 42 kodeksu karnego red. Grześkowiak 2019, wyd.6/Szeleszczuk). Przesłanką orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie jest samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, gdyż zaistnienie okoliczności należących do znamion przestępstwa nie może być wystarczającą podstawą orzeczenia środka karnego. To z zachowania sprawcy powinien wynikać wniosek, że lekceważy on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 26. 07. 2012 roku, sygn. II AKa 250/12, Legalis). Przewidziana w art. 42 § 1 kk instytucja ma na celu eliminowanie z ruchu drogowego sprawców takich przestępstw, których okoliczności popełnienia wskazują, że prowadzenie przez nich pojazdu zagraża bezpieczeństwu w komunikacji (por. wyrok SA w Katowicach z dnia 12. 08. 2010 r., sygn. II AKa 214/10, Legalis). Sąd podejmując decyzje o nieorzekaniu wobec A. O. wskazanego środka karnego wziął pod uwagę szereg łagodzących okoliczności zachodzących w stosunku do oskarżonej, jak zachowanie się bezpośrednio po wypadku, wyrażające się przyznaniem do zarzucanego czynu, przedstawieniem okoliczności co do istoty zgodnych z pozostałym materiałem dowodowym, przeproszeniem pokrzywdzonej i ich przyjęciem przez A. K., a także wyrażeniem szczerego żalu i skruchy z powodu tego co się stało. Nie bez znaczenia dla powyższej oceny ma fakt dotychczasowej niekaralności A. O. legitymuje się prawem jazdy od 32 lat, jest to pierwsze tego typu zdarzenie drogowe z jej udziałem. O respektowaniu przepisów ruchu drogowego przez oskarżoną świadczy fakt nie tylko niekaralności za przestępstwa, ale również za wykroczenia, bowiem jak sama w/w przyznała, raz, w trakcie 32- letniego kierowania samochodem, została ukarana przez policję mandatem karnym za jazdę bez zapiętych pasów bezpieczeństwa. W ocenie sądu te wyżej wymienione okoliczności w połączeniu z faktem jakie skutki utrata prawa jazdy wywiera na dotychczasowe życie i funkcjonowanie oskarżonej (konieczność zawieszenia prowadzonej działalności gospodarczej), muszą prowadzić do wniosku, że brak podstaw do orzekania wobec niej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Nie można tracić z pola widzenia, że na skutek postanowienia Prokuratora z dnia 06 września 2018 roku A. O. zatrzymano prawo jazdy odebrane jej z dniem 03 września 2018 roku. W/w zatem faktycznie nie prowadziła pojazdów mechanicznych. Dla kompleksowej oceny zwrócić należy również na nieumyślny charakter naruszonych reguł bezpieczeństwa przez oskarżoną w trakcie zdarzenia z dnia 17 lipca 2018 roku. W ocenie sądu, postawa oskarżonej, jej warunki i właściwości osobiste, nie czynią koniecznym eliminacji jej jako kierującej pojazdami z ruchu drogowego. W świetle ustalonych okoliczności, zdarzenie z dnia 17 lipca 2018 roku ma charakter incydentalny, postawa, dotychczasowy sposób korzystania przez oskarżoną z uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi prowadzi do wniosku, że z prowadzenie pojazdów przez w/w nie będzie zagrażało bezpieczeństwu w komunikacji.

Podstawą do orzeczenia o kosztach postępowania wobec A. O. stanowi brzmienie art. 627 kpk. Zachował swą aktualność pogląd Sądu Najwyższego wyrażony w wyroku z dnia 5 lipca 1983 roku, (sygn. Rw 529/83, OSNKW 1-2/1984/21) mówiący, iż zwolnienie od kosztów postępowania za którąkolwiek instancję jest fakultatywne i ocenne, co obliguje sąd do wskazania występujących w sprawie okoliczności, które stanowią podstawę ustalenia, że uiszczenie kosztów postępowania byłoby zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów. Odnosząc się do sytuacji materialnej oskarżonej, wprawdzie z oświadczenia A. O. wynika, że obecnie zawiesiła prowadzoną działalność gospodarczą w postaci sklepu z uwagi na problemy logistyczne w jej prowadzeniu powodowane brakiem prawa jazdy, pozostaje na utrzymaniu męża, jednakże sąd nie orzekł wobec niej środka karnego

w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, co skutkuje tym- że jak sama przyznała,- może podjąć dotychczasowe źródło zarobkowania i uzyskiwać regularne z tego tytułu dochody. Tym samym zasadne jest założenie, że oskarżona ureguje koszty sądowe , tym bardziej, że jest możliwość ich uiszczenia w ratach na etapie postępowania wykonawczego. Z tych wszystkich względów orzeczono jak w sentencji orzeczenia.